

De weken vliegen voorbij en mijn Ghanese collega Vida is inmiddels, na een bezoek aan Nederland voor 4 weken, met 2 koffers vol cadeautjes en 5 koffers vol verhalen en ervaringen, weer terug naar Ghana gegaan. Ze heeft een goede tijd in Nederland gehad, maar had gelukkig ook weer zin om naar huis te gaan. Ze heeft op de valreep kunnen genieten van de sneeuw en zelfs even op een vijver in Heinkenszand op schaatsen gestaan. Dat was lastiger dan ze ingeschat had, maar het lukte haar om lang genoeg (met ondersteuning) rechtop te staan om een foto te laten maken.

Er waren twee mooie en bijzondere Onyame bijeenkomsten waaraan Vida deelnam. Bij beide bijeenkomsten, in Goes en Biezellinge, was de opkomst goed en voelden we ons bemoedigd door de belangstelling die getoond werd. De eerste bijeenkomst was een ontmoetingsavond waar een presentatie over ons werk en het ontmoeten met mensen die eerder in Ghana zijn geweest of die meer over ons leven en werken in Ghana wilden weten, centraal stonden. De tweede bijeenkomst was de jaarlijkse muziekmiddag, welke weer een groot succes was. De koor- en samenzang waren mooi en de opbrengst van bijna 7.000 euro overweldigend. Het was voor Vida en mij tevens een soort reünie, een weerzien met verschillende mensen die we al lang niet meer hadden gezien en met wie we vooraf, tijdens de pauze en achteraf konden bijpraten.

Het was inmiddels Vida's tweede bezoek aan Nederland (9 jaar geleden was ze hier eind april/begin mei), maar toch vielen een aantal grote verschillen tussen Ghana en Nederland haar weer op.

Om er een paar te noemen:

De bizarre manier waarop wij in Nederland met honden omgaan en het feit dat dieren hier vaak betere (gezondheids-) zorg krijgen dan veel mensen in Ghana zich kunnen veroorloven, vond ze schrijnend. In Ghana wordt een dier vaak geslacht en opgegeten in plaats van naar de dierenarts gebracht, laat staan dat er een dierenambulance zou zijn.

Ze was diep onder de indruk van de faciliteiten voor mensen met verstandelijke en fysieke beperkingen, welke we mochten bezoeken in Goes. In Ghana worden mensen met beperkingen uit schaamte vaak weggestopt, beticht van hekserij of komen vroegtijdig te overlijden door gebrek aan middelen om voor hen te zorgen.

Vida schrok van de prijzen van producten in winkels, welke nog volop gekocht worden ook, terwijl mensen al heel veel hebben en in kringloopwinkels (waar we er verschillende van bezocht hebben) alles veel goedkoper is. Maar ze zag ook dat mensen, ook jongeren, lange dagen werken om zich dergelijke uitgaves te kunnen veroorloven. Ze had met onze dochter, Marli, te doen, die naast haar fulltime stage ook betaald werk verricht om wat geld te verdienen en was verbaasd dat onze zoon Ben zo zijn best deed om elke dag weer op tijd op zijn werk te zijn. Iets wat in Ghana geen prioriteit heeft.

Ze ondervond ook dat persoonlijke sociale contacten hier niet vanzelfsprekend zijn. Mensen hebben drukke programma's en bezoeken moeten vaak gepland en afgesproken worden, terwijl we elkaar in Ghana vaak 'vanzelf' tegenkomen en/of ongepland tijd voor elkaar vrij maken.

Het feit dat mensen op (heel) hoge leeftijd nog voor zichzelf (moeten) zorgen, vond ze triest en onbegrijpelijk; dat ik mijn moeder haar eigen huishouden liet doen, zonder het van haar over te nemen, vergde de nodige uitleg. In Ghana is het, over het algemeen, vanzelfsprekend dat jongeren zich ontfermen over ouderen en dat kinderen hun ouders in huis nemen. Hoewel we ook daar, door allerlei (maatschappelijke) veranderingen, steeds vaker ouderen zien die min of meer aan hun lot zijn overgelaten.

Tenslotte was Vida ook erg onder de indruk van hoe geweldig de Onyame bestuursleden zich hier in Nederland voor de stichting en het werk in Ghana inzetten, zonder daar iets voor te vragen of verwachten. En daar ben ik het helemaal mee eens. We zijn rijk gezegend met een team van kundige en toegewijde mensen die zich met raad en daad voor ons inzetten. We zijn hen en onze trouwe donateurs heel dankbaar, want zonder hen zouden we in Ghana ons werk niet kunnen doen.

